

Arrest

nr. 91 282 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2012 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOURT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 30 november 2009 het Rijk binnenkwamen, dienden op 30 november 2009 een asielaanvraag in. Op 12 juli 2012 werden de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster, D. A. (...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Bosnische Moslim (Bosnjak) afkomstig uit het dorp Duboki Potok in de gemeente Srebrenik (Federatie van Moslims en Kroaten, Bosnië-Herzegovina) en bent u Bosnisch

staatsburger. Sinds september 2005 woonde u bij uw echtgenoot, D. M. (...) (O.V. 6.537.381), in Odzak (gemeente Odzak, Federatie van Moslims en Kroaten), waar de meerderheid van de bevolking bestaat uit etnische Kroaten. Op 15 augustus 2009 werd u door drie etnisch Kroatische buurmannen, namelijk A. (...), J. (...) en P. (...), op de kermis in Odzak lastig gevallen. Ze scholden u uit omdat u Moslim bent. Ook gooiden kinderen met steentjes naar u en uw zoon. U gaf dit niet aan bij de politie omdat u schrik had dat de mensen dan nog agressiever zouden worden. Een maand later, tussen 8 en 10 september 2009, verdwenen er gewassen van jullie velden en waren andere gewassen beschadigd. U vermoedt dat dit het werk was van uw etnisch Kroatische buurmannen, die jaloers waren op jullie rijkdom. Opnieuw gaf u dit niet aan bij de politie. Ook uw echtgenoot kreeg problemen met etnische Kroaten tijdens een voetbalwedstrijd op 28 september 2009. Tijdens die wedstrijd werd hij door enkele etnische Kroaten in elkaar geslagen. Hij werd met een ziekenwagen naar het ziekenhuis gebracht, waar hij werd verzorgd. U weet niet of er politie ter plaatse is gekomen, maar uw man heeft geen aangifte gedaan toen hij terug thuis was. Op 8 oktober 2009 klopten twee onbekenden op jullie deur. Jullie verwittigden de politie, die onmiddellijk kwam en in de buurt rondreed om te kijken of de ouders nog in de buurt waren. De politie zei jullie echter dat het onmogelijk was om iedereen persoonlijk te beschermen. Hoewel jullie de ouders niet zagen, vermoeden jullie dat het opnieuw om de drie buurmannen ging die jaloers waren op jullie huis en gronden. U kwam hen nog een keer tegen op 22 oktober 2009 op straat waar ze u uitscholden en ermee dreigden uw huis in brand te zullen steken. Op 1 november 2009 klopten opnieuw onbekenden 's nachts op jullie deur en vensters. De dag nadien ging uw echtgenoot bescherming vragen bij de politie, maar opnieuw maakte de politie duidelijk dat ze jullie niet constant kon beschermen. Een tiental dagen later stond u met goederen op de markt toen een aantal etnische Kroaten het met elkaar aan de stok kregen. Ook u en andere marktkramers deelden in de brokken en uw kraam werd vernield. In de nacht van 15 november 2009 ontving u 's nachts een dreigetelefoon. Er werd u gezegd dat u naar Turkije moest verhuizen waar de moslims wonen. Eveneens op 15 november 2009 en nogmaals op 21 november 2009 kreeg ook uw echtgenoot twee keer een dreigetelefoon. U weet niet wat er gezegd is, maar uw echtgenoot werd wit aan de telefoon en zei u dat u moest oppassen en jullie zoon nergens alleen naartoe mocht laten gaan. Jullie deden andermaal geen aangifte bij de politie. Een aantal dagen na die telefoontjes, op 23 november 2009, was uw zoon in de voortuin aan het spelen toen twee onbekenden hem naderden en wilden meelokken. Uw echtgenoot zag dit en joeg hen weg. U weet niet waarom de twee uw zoon wilden ontvoeren. Hierna wilden jullie enkel nog jullie zoon beschermen en zonder de politie van de ontvoering op de hoogte te brengen, verlieten jullie Bosnië op 25 november 2009. Jullie reisden naar België, waar jullie op 30 november 2009 asiel aanvroegen. Een aantal maanden na jullie asielaanvraag kreeg uw echtgenoot psychische problemen. Hij was in de war en verzorgde zichzelf niet meer. Hoewel hij in Bosnië nooit last had van dergelijke psychische problemen, vermoedt u dat het toch te maken heeft met de provocaties en mishandelingen die jullie hebben meegemaakt in Bosnië.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt in Odzak op 23 augustus 2007; de identiteitskaart van uw echtgenoot, uitgereikt in Odzak op 14 september 2004; de geboorteakte van uw zoon, uitgereikt in Orasje op 10 september 2009; uw huwelijksakte, uitgereikt in Odzak op 10 september 2009; de Belgische vreemdelingenkaart van de moeder van uw echtgenoot, uitgereikt op 6 juli 2007 en vijf jaar geldig; de Belgische identiteitskaarten van de twee zussen van uw echtgenoot, d.d. 31 juli 2006 en 21 mei 2007; en een aantal medische attesten uit België met betrekking tot uw echtgenoot, waarin vermeld wordt dat hij aan paranoïde schizofrenie, mutisme en hallucinaties lijdt.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Bosnië-Herzegovina vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

U verklaarde Bosnië te hebben verlaten wegens de vele problemen die u en uw gezin er hadden met etnische Kroaten. U werd door uw etnisch Kroatische buurmensen uitgescholden, er werd door onbekenden op jullie deur geklopt, jullie gewassen werden door onbekenden gestolen en vernietigd, uw marktkraam werd vernietigd, uw echtgenoot werd tijdens een voetbalmatch in elkaar geslagen, jullie kregen telefonische bedreigingen en onbekenden poogden uw zoon te ontvoeren (CGVS, p. 7-17).

Vooreerst kan erop gewezen worden dat er ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid van jullie rechtstreekse vluchtaanleiding, met name de poging tot ontvoering van jullie zoon door twee onbekenden op 23 november 2009 (CGVS, p. 15-16). Immers, noch u, noch uw echtgenoot (die ten tijde van zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel nog verklaringen aflegde) maakten van deze poging tot ontvoering ook maar enig gewag ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 9 december 2009 vragen 3.4, 3.5, 3.8; vragenlijst CGVS echtgenoot ingevuld op de DVZ d.d. 30 november 2009 vragen 3.4, 3.5, 3.7). U meldde enkel dat er telefonisch mee bedreigd werd jullie zoon te ontvoeren, maar repte met geen woord over een daadwerkelijke poging tot ontvoering (vragenlijst CGVS vraag 3.5). Uw uitleg dat u en uw echtgenoot op de Dienst Vreemdelingenzaken bijgestaan werden door twee verschillende tolken, dat er aan uw echtgenoot gezegd werd dat hij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal uitgebreider kon vertellen en dat er aan u meer gevraagd werd over uw personalia dan over uw relaas (CGVS, p. 16) volstaat geenszins ter rechtvaardiging van de vastgestelde omissie. Dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken korter is dan op het Commissariaat-generaal neemt niet weg dat u wel degelijk de kans geboden werd om de voornaamste feiten die geleid hebben tot uw vlucht – weliswaar zonder in detail te treden – weer te geven. Dat u de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht dan ook niet heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken is zeer bevreemdend te noemen daar het hier gaat om een essentieel element uit jullie asielrelaas. Bijgevolg staat de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis ernstig op de helling en wordt ook jullie algemene geloofwaardigheid aangetast.

Wat er ook van zij, er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de door u beweerde problemen geen of onafdoende beroep kon doen – of in de toekomst zou kunnen doen – op de in Bosnië aanwezige autoriteiten. Vooreerst kende u zelf nooit concrete problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 5). Voorts kan erop gewezen worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, wat u niet heeft gedaan. Immers, met uitzondering van de twee keer dat onbekenden op jullie deur en vensters klopten, hebben u of uw echtgenoot nooit een beroep gedaan op de hulp van of bescherming door jullie eigen autoriteiten.

U verduidelijkte dat jullie van alle overige incidenten nooit aangifte gingen doen bij de politie uit angst dat jullie belagers nog agressiever zouden worden en dat jullie problemen nog erger zouden worden (CGVS, p. 11, 12, 13, 14, 17). Dit volstaat evenwel niet als uitleg om geen beroep te doen op de bescherming van uw eigen autoriteiten. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om verdere / ernstigere problemen met uw belager(s) te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen ze vanzelfsprekend ook niet optreden.

U en uw echtgenoot zouden wel de twee incidenten waarbij er op jullie deur en vensters geklopt werd gemeld hebben bij de politie, maar toen te horen hebben gekregen dat het onmogelijk was om iedereen persoonlijk en voortdurend te beschermen. De politie zou de eerste keer enkel eens in de buurt hebben rondgereden om te zien of ze de daders nog kon terugvinden, maar niets meer (CGVS, p. 8-9). Dat de politie jullie te kennen zou hebben gegeven dat ze jullie niet voortdurend persoonlijk kon beschermen betekent op zich niet dat afdoende bescherming niet voorhanden zou zijn. Afdoende politiebescherming

houdt immers niet in dat u een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd. Uw algemene bewering dat de Kroaten (in Odzak) bij de politie en de gemeente zijn en een Kroaat niet tegen een Kroaat gaat optreden (CGVS, p. 12) volstaat evenmin om afdoende bescherming voor u door de autoriteiten in Odzak a priori uit te sluiten. Uw stelling dat een Kroaat nu eenmaal niet tegen een Kroaat zal optreden, is een louter blote bewering die u niet stoelt op objectieve gegevens.

Volledigheidshalve kan hier gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de Bosnische autoriteiten en de Bosnische politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel er binnen de Bosnische politie cruciale hervormingen noodzakelijk zijn, slaagt de politie erin om een hoog percentage van de bij haar aangekaarte misdrijven op te lossen. Hiervoor wordt ze op vlak van dagelijkse ordehandhaving en de bestrijding van de georganiseerde misdaad en de wijdverbreide corruptie geadviseerd door de European Union Police Mission (EUPM). De afgelopen jaren stelt de EUPM een gestage vooruitgang vast inzake de samenwerking, communicatie en de coördinatie tussen de verschillende veiligheidsdiensten onderling en tussen de politiediensten en het vervolgingsapparaat. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle Bosnische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Voorts kan worden opgemerkt dat jullie beweerde problemen het lokale niveau niet overstegen. U maakte duidelijk dat u en uw echtgenoot uitsluitend problemen kenden met Kroaten in Odzak (CGVS, p. 15). U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u de door u geschetste problemen niet zou kunnen (hebben) ontlopen door u elders in Bosnië, bijvoorbeeld in een stad of gemeente waar de meerderheid van de bevolking uit Moslims bestaat, te vestigen. U verklaarde niet in een andere stad in Bosnië te kunnen gaan wonen enerzijds omdat u daar niemand kent (naar uw eigen geboortedorp kan u niet terug omdat u al een tijdlang geen contact meer heeft met uw familie) en anderzijds omdat er ook elders Kroaten en Serviërs wonen (CGVS, p. 15). Deze uitleg volstaat evenwel niet om een valabel intern vluchtalternatief voor u en uw gezin uit te sluiten. Dat u elders niemand kent en niet terug kan naar uw geboortedorp omdat u al een tijdlang geen contact meer heeft met uw eigen familie, betreft immers een motief van louter persoonlijke aard dat als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Dat er elders ook Kroaten en Serviërs wonen neemt geenszins weg dat u zich niet op een veilige wijze in een overwegend door Moslims bewoond gebied zou kunnen vestigen en betekent op zich niet dat uw problemen zich in een gebied met een meerderheid aan Moslims zonder meer zouden herhalen.

Tot slot kan er met betrekking tot de documenten over de medische situatie van uw echtgenoot op gewezen worden dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid louter een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij erkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Daarenboven kan niet a priori uitgesloten worden dat een afdoende behandeling voor de medische problematiek van uw echtgenoot, namelijk schizofrene paranoïde en mutisme, in Bosnië-Herzegovina voorhanden is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er een netwerk bestaat van 40 lokale geestelijke gezondheidscentra in de Federatie van Moslims en Kroaten waar voorzien wordt in een poliklinische behandeling van patiënten. Er kan overigens nog opgemerkt worden dat psychomedische motieven op zich niet onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming ressorteren. U dient voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De identiteitskaarten van u en uw echtgenoot, de geboorteakte van uw zoon en uw huwelijksakte bevatten

enkel persoonsgegevens die door mij niet worden betwist. Ook de identiteit en Belgische verblijfsstatus van uw schoonzussen en schoonmoeder staat hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen”

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker, D.M.(...), luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Uit uw administratief dossier blijkt dat u een Bosnische Moslim (Bosnjak) bent afkomstig uit de gemeente Odzak (Federatie van Moslims en Kroaten, Bosnië-Herzegovina) en Bosnisch staatsburger. U kwam samen met uw echtgenote, Dubric Azra (O.V. 6.537.381), naar België, waar jullie op 30 november 2009 asiel aanvroegen. Op 11 december 2009 maakte de Dienst Vreemdelingenzaken uw dossier aan het Commissariaat-generaal over, nadat u op 30 november 2009 door hen werd gehoord in het kader van uw asielaanvraag. Door het Commissariaat-generaal werd u een eerste keer uitgenodigd om op 23 januari 2012 gehoord te worden over uw concrete asielmotieven. Op deze uitnodiging ging u echter niet in. Een medisch attest bevestigde dat uw mentale gezondheid u niet toeliet de komende vijf maanden gehoord te worden. U werd door het Commissariaat-generaal een tweede keer uitgenodigd op 18 juni 2012. U was die dag wel aanwezig, maar antwoordde op geen enkele vraag gesteld door een medewerker van het Commissariaat-generaal. Een medisch attest bevestigde andermaal dat uw mentale gezondheid u niet toeliet gehoord te worden. Op basis van artikel 12.3 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (‘Procedurerichtlijn’) beslis ik uiteindelijk af te zien van verdere oproepingen tot een persoonlijk onderhoud. Een persoonlijk onderhoud met u blijkt immers niet uitvoerbaar als gevolg van blijvende omstandigheden (met name problemen met uw mentale gezondheid). Gelet op wat voorafgaat, werden redelijke inspanningen getroffen om u de kans te geven nadere informatie te verstrekken aangaande uw medische situatie en asielmotieven. Uw echtgenote werd daarentegen wel gehoord op 23 januari 2012 van 9.05 uur tot 12.30 uur de zetel van het Commissariaat-generaal. Op 18 juni 2012 was zij aanwezig tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Gezien u toen niet antwoordde op de aan u gestelde vragen, verklaarde uw echtgenote duidelijk dat de kern van uw asielaanvraag gebaseerd is op dezelfde motieven zoals door haar aangehaald (zie schriftelijke verklaring in het administratief dossier). Uit haar verklaringen wordt duidelijk dat jullie Bosnië hebben verlaten wegens de vele pesterijen door jullie etnisch Kroatische buurmannen. Jullie werden uitgescholden, er werden gewassen op jullie velden beschadigd en gestolen, ’s nachts kwamen onbekenden op jullie deur kloppen en jullie kregen telefonische bedreigingen. Ook werd u op 28 september 2009 tijdens een voetbalmatch door etnische Kroaten in elkaar geslagen. Een laatste voorval deed zich voor op 23 november 2009. Toen probeerden onbekenden uw zoon die in de tuin aan het spelen was, mee te lokken. U kon dit verhinderen, maar jullie besloten dat het niet langer meer veilig was om in Bosnië te blijven en verlieten het land op 25 november 2009. Door al deze problemen kampt u met ernstige psychische problemen. Volgens uw echtgenote is uw toestand (van mutisme) ontstaan enkele maanden nadat jullie in België zijn aangekomen. Zij meent dat het niet mogelijk is om actief met u te communiceren. U bent in het bezit van uw identiteitskaart, uitgereikt in Odzak op 14 september 2004.

B. Motivering

Gelet op de hierboven uiteengezette elementen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenote, D. A. (...), werden uiteengezet. In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van inoverwegingname genomen die luidt als volgt:

“(...)”

Derhalve kan uw asielaanvraag evenmin in overweging genomen worden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikels 57/6/1 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit en van de artikels 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikels 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, tenslotte de manifeste beoordelingsfout.

Eerste onderdeel. Doordat de bestreden beslissing ten onrechte toepassing maakt van artikel 57/6/1. Daardoor begaat zij meteen een schending van de motiveringsplicht alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur. Doordat zij ten onrechte stelt dat verzoekers niet hebben aangetoond dat er wat hen betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Terwijl de vaststelling dat verzoekster uit een “veilig land” komt, overeenkomstig de nieuwe wetsartikels en de recent opgestelde lijst slechts één onderdeel van de voorwaarden uitmaakt om toepassing te kunnen maken van dit nieuwe wetsartikel; dat niet betwist kan worden dat verzoekers Bosnische staatsburgers zijn. Terwijl de wet echter een dubbele voorwaarde voorziet in geval waarvan dit nieuwe artikel mag en kan toegepast worden, hetzij het feit dat de verzoekers uit een veilig land moeten komen MAAR eveneens én cumulatief dat dit slechts kan “wanneer uit diens verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.” Terwijl dit echter geen objectieve vaststelling is maar een beoordeling die volledig ligt binnen de appreciatiemarge van de Commissaris generaal en/of de Rechter. Terwijl verzoekers het helemaal niet eens zijn met die beoordeling die kennelijk onredelijk is. Terwijl zij immers verscheidene, aanhoudende en ernstige incidenten hebben aangehaald die samen alleszins duidelijk wijzen op een vervolging in de zin van de Conventie, of nog omwille van etnische redenen; Terwijl zij dus vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, zodat de beoordeling opnieuw en op een meer zorgvuldige wijze kan plaatsvinden.

Tweede onderdeel. Doordat zij zich beperkt tot de stelling dat “U maakte niet aannemelijk dat u voor de door u beweerde problemen geen of onafdoende beroep kon doen of in de toekomst zou kunnen doen op de in Bosnië aanwezige autoriteiten.” Terwijl deze voorwaarde niet als dusdanig wordt verwoord in artikel 57/6/1 en aldus een bijkomende voorwaarde uitmaakt die er niet in vermeld staat; er dient verwezen te worden naar “zijn verklaringen.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De Raad merkt vooreerst op dat de commissaris-generaal niet op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoeker, die zich hoofdzakelijk baseerde op dezelfde motieven dan deze waarop verzoekster zich beriep. De bestreden beslissing van verzoeker is afdoende gemotiveerd door grotendeels te verwijzen naar de beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster en die steun vindt in het administratieve dossier (RvS, nr. 144.038 van 2 mei 2005; RvS, nr. 104.134 van 28 februari 2002).

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte toepassing maakt van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Doordat het CGVS ten onrechte stelt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat

er wat hen betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Terwijl de vaststelling dat verzoekster uit een “veilig land” komt, overeenkomstig de nieuwe wetsartikels en de recent opgestelde lijst slechts één onderdeel van de voorwaarden uitmaakt om toepassing te kunnen maken van dit nieuwe wetsartikel; dat niet betwist kan worden dat verzoekster Bosnisch staatsburger is.

Verzoekster gaat uit van een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. Artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

De Raad wijst erop dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. In tegenstelling tot verzoeksters kritiek heeft de commissaris-generaal wel degelijk beoordeeld dat zij in kwestie geen gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt en *in casu* heeft vastgesteld dat er ernstige twijfels zijn aangaande de waarachtigheid van de door verzoekster aangehaalde rechtstreekse vluchtaanleiding, met name de poging tot ontvoering van hun zoon door onbekenden op 23 november 2009. Immers, verzoekster heeft over een daadwerkelijke ontvoeringspoging, een hoofdelement van hun asielrelaas, met geen woord gerept op de DVZ. Voorts, heeft verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor de door haar beweerde problemen geen of niet afdoende beroep kon doen, of in de toekomst zou kunnen doen, op de in Bosnië aanwezige autoriteiten. Uit de informatie van het CGVS blijkt immers, zoals omstandig is uiteengezet in de bestreden beslissing in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle Bosnische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Vervolgens, overstijgen de door verzoekers beweerde problemen het lokale niveau niet. Verzoekster heeft dus niet aannemelijk gemaakt dat de zij de door haar geschetste problemen niet zou (hebben) kunnen ontlopen door zich elders in Bosnië, bijvoorbeeld in een stad of gemeente waar de meerderheid van de bevolking uit Moslims bestaat, te vestigen. Tot slot, aangaande de medische situatie van verzoeker en de door hem neergelegde attesten is terecht aangehaald dat dergelijke attesten echter geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Daarenboven kan niet *a priori* uitgesloten worden dat een afdoende behandeling voor de medische problematiek van verzoeker, namelijk schizofrene paranoïde en mutisme, in Bosnië-Herzegovina voorhanden is. Hoe dan ook, wijst de Raad erop dat psycho-medische motieven op zich niet onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming ressorteren. Verzoekende partij dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure.

Verzoekster brengt geen argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing, verzoekster gaat in haar verzoekschrift compleet voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt geen enkele poging deze op concrete wijze te weerleggen. Een dergelijk verweer is niet dienstig.

Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om de asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Een individueel onderzoek van de asielaanvraag blijft noodzakelijk maar het vermoeden geldt dat er voor de asielzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 bestaat gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst. Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen

op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land niet als veilig kan worden beschouwd. Verzoekster brengt noch tijdens haar gehoor, noch in haar verzoekschrift elementen naar voren waaruit blijkt dat haar land, in haar specifieke situatie, niet veilig zou zijn en dat zij nood zou hebben aan internationale bescherming. Verzoekster heeft, zoals reeds hoger gesteld, geen elementen aangebracht waaruit blijkt dat zij in haar land van herkomst werkelijk zou worden vervolgd of een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Bijgevolg kon de commissaris-generaal, na een inhoudelijk en individueel onderzoek van verzoeksters asielaanvraag, niet op kennelijk onredelijke wijze een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst nemen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC